



Dobos Gergely fotója

Gerlaci Dóra

## Uzsonnaidő

Toporzékolysz a szoba közepén, de anya, mondd, a Móni, meg a Niki. Nem hagyalak szóhoz jutni, hátat fordítok, és kimegyek a nappaliból. Hajnalban a másik szobából papírzsebkendő zizegését halom, jobb, mint amikor arra ébredtem, hogy sírsz. Nem akarok megsajnálni, mégis ebben az időintervallumban már háromszor megindultam a szobád felé. Elaludtam, és álmomban egy réten feküdtünk, veszekedtünk, ki szeret jobban olvasni. Én nyertem, mert te ezt is feladtad, mint minden mást. Egyébként. Amikor felébredtem, sírtam. Mert nekem van igazam, de hát mégiscsak gyerek vagy, egyedül vagy egy sötét szobában, és szomorú vagy, pedig csak meg akarok tanítani az élet dolgaira. Még egy fél órát ültem az ágyam szélén, és átmentem hozzád. A takaród pont úgy állt, amikor egyszer megszöktél éjjel, mert nem engedtelek el az apádhoz. Azt hittem, álmodok még mindig. Megpróbáltam befeküdni melléd, de az ágy üres volt. A takaró alatt egy szív puzzle volt kirakva a kartonpapír-gyűjteményedből. Egy bíborvörös, a kedvenced. Feláldoztad. Erre. Lementem a konyhába, gondoltam úgyis visszajössz. Messzire nem mehettél. De a tükör előtt egy levelet találtam.

*Te vagy most a gyenge. Mert tudom, hogy átjöttél a szobámba, hajnalban. Átjöttél, mert számítok neked. De én most leléptem, és inkább elfutok, minthogy szembenézzek a jelennel. Nagy hiba. Borzasztóan nagy. De ismersz, és ilyen vagyok.*

Végigbögtem az egész napot, nem is próbáltalak megkeresni. A telefonom egész nap a kezemben volt. Abban biztos voltam, hogy nálad is van egy bíborvörös kartonlap, akárhol vagy, ugyanúgy bögsz, mint most én, de te ordítasz és toporzékolysz, mint tegnap a nappaliban, uzsonnaidőben.